

Η ΕΙΚΟΝΑ ΤΟΥ ΑΠΑΓΧΟΝΙΣΜΟΥ

Μία ωραία ἔμπνευσις τοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γου κατὰ τὴν μεταπολίτευ-
σιν τῶν νεοτούρκων ἦτο ν' ἀναθέσῃ εἰς τὸν
καλὸν μας καλλιτέχνην κ. Κεσανλή νὰ ζω-
γραφῇ εἰς μέγα μέγεθος τὸν ἀπαγχονι-
σμὸν τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου. Ὡσὰν νὰ
προμάντευε τί ἀπ' αὐτοῦ περιμένε τὸ ἔ-
θνος. Καὶ πολλοὶ παρηχολούθουν τότε τὸν
λαμπρὸν μας καλλιτέχνην εἰς ἓνα ἰδιαίτε-
ρον δωμάτιον τῆς σχολῆς Μαρσαλή ἀνάμε-
σα εἰς προπλάσματα, εἰς γενετισαρχικὰ στο-
λὰς καὶ εἰς ἱστορικὰ διδλῖα νὰ ζωγραφῇ τὸ
ώραῖον τοῦ ἔργου τὴν φοδερὰν στιγμὴν
τοῦ ἀπαγχονισμοῦ ἐνφ' αὐτοῦ οὐρόνως ἀπὸ
τὴν κλίμακα τοῦ βάνους τρέμων ἀνέδαινε
μὲ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ὁ νέος Πατριάρχης.
Ἡ φαντασία τοῦ καλλιτέχνου ἐξειλίχθη
ζωηρότατα καὶ ἡ ἱστορικὴ σελὶς ἀπεδόθη
μὲ ἀρκετὴν ἀκρίβειαν. Ἀλλὰ τί ἔγεινε τὸ
ἔργον; Ὅταν ἡ σχολὴ εἶχε καταληφθῇ
ἀπὸ τοὺς γερμανοὺς εἶχε ἐγκαίρως μετα-
φερθῇ ἡ εἰκὼν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα κατὰ
διαταγὴν Γερμανοῦ τοῦ Πατριάρχου. Καὶ
ὅλοι τὴν ἐνθυμοῦνται ἐν τοῖς Πατριαρχεί-
οις ἀκόμη μὴ συμπληρωμένην. Κατόπιν;
Τὰ ἔχνη τῆς ἐχάθησαν. Ὁ καλλιτέχνης
εἶχε καταφύγη τότε εἰς Θεσσαλονίκην καὶ
τώρα ἐπανελθὼν ζητεῖ τὴν εἰκόνα του.
Ποῖος εἶναι ὁ ὑπεύθυνος ἐκ τῶν ἐν τοῖς Πα-
τριαρχείοις; Τόση μεγάλη εἰκόνα δὲν ὠφε-
λεῖ εἰς κανένα. Διὰ τί δὲν τὴν ἐπιστρέφουν;

εἰς τὴν ἀναζητήσιν τῶν ὅλων αἰτίων
ἐπέφεραν τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ Κλε-
σώ. Δὲν ἐνίκησεν ὁ Δεσανύλ ἀλλὰ τὸ
τήμα τὸ ὁποῖον ἐκαλεῖτο νὰ ἐφαρμόσῃ
τὰ Ἑλύσσια.

Λιότι δύο συστήματα, δύο ἀντιλήψεις
δύο ἰσισυγκρασίαι ἤλθον εἰς σύγ-
κυσιν, περισσότερον παρὰ δύο ἀντίπαλοι
αιτικαὶ προσωπικότητες. Αὕτῃ πρέπει
εἶναι διὰ τὸν κ. Κλεμανσὼ ἢ πλεόν θε-
ῆ παρηγορία ἐὰν τὸ φιλόσοφον πνεῦμά
δοκιμάζει ἀκόμη, εἰς τὴν ἡλικίαν του
τὴν πείραν τῶν ἀνθρωπίνων τὴν ὁ-
ραν ἀφεύκτως θὰ ἔχῃ, τὴν ἀνάγκην τῆς
ρηγορίας.

Ἡ πρώτη ἀντίληψις ἦτο ὅτι ὁ ρόλος
Προέδρου τῆς Δημοκρατίας πρέπει νὰ
βῇ καὶ τι ὁ θεσμός, διὰ νὰ ἔχῃ ὁ-
κῆ καὶ σκόπιμον λόγον ὑπάρξεως ὥ-
στε νὰ ἐνδυναμωθῇ μὲ νέας προνομίας
νέα δικαιώματα, προσωπικῆς ἐπιμέλει-
ας τοῦ Προέδρου εἰς τὴν ἐσωτερικὴν διαί-
την τῆς χώρας, εἰς τὴν ἐξωτερικὴν πολι-
τικὴν αὐτῆς, εἰς ὅλην τέλος τὴν δημοσίαν
ὕλην τοῦ ἔθνους.

Ἡ δευτέρα ἦτο μετριοπαθὴς καὶ συντη-
ρικὴ. Θέλει τὸν Πρόεδρον τῆς Δημοκρα-
τίας ἀποφασίζοντα ὡς διαιτητὴς αὐστηρῶς
ἀπροσώπως ἀμερόληπτος ἐπὶ τῶν δια-
κρίσεων τῶν κομμάτων, μέσῳ ἀτμοσφαίρας
προσωπικῆς οὐδετερότητος καὶ αὐστηρᾶς ἐ-
κτακτικότητος. Τὸν θέλει τέλος ψυχρὸν
ἀτάραχον ρυθμιστὴν τῆς μηχανῆς τοῦ
ἔθνους.

Ἡ ἀντίληψις αὕτῃ εἶναι ἡ νικήσασα.
Ὁ κ. Δεσανέλ εἰσέρχεται εἰς τὰ Ἑλύ-
σια.